

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 5 d'abril de 2023

Catequesi: “El Crucificat, font d’esperança”

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Diumenge passat la litúrgia ens va fer escoltar la Passió del Senyor. Acaba amb aquestes paraules: «Segellant-ne l’entrada» (Mt 27,66): tot sembla que ha acabat. Per als deixebles de Jesús aquella roca marca el moment final de l’esperança. El Mestre ha estat crucificat, assassinat de la manera més cruel i humiliant, penjat en un patíbul infame fora de la ciutat: un fracàs públic, el pitjor final possible —en aquella època era el pitjor. Doncs bé, aquell desànim que oprimia els deixebles no ens és del tot estrany avui. També en nosaltres es condensen pensaments profunds i sentiments de frustració: per què tanta indiferència cap a Déu? És curiós, això: per què hi ha tanta indiferència cap a Déu? Per què hi ha tant de mal en el món? Mira que n’hi arriba a haver, de mal en el món! Per què les desigualtats continuen creixent i l’anhelada pau no arriba? Per què estem tan apegats a la guerra, a fer-nos mal els uns als altres? I en els cors de cadascú, quantes expectatives esvaïdes, quantes desil·lusions! I també, aquella sensació que els temps passats van ser millors i que, en el món, potser també en l’Església, les coses no van com abans... En resum, també avui l’esperança sembla a vegades segellada sota la pedra de la desconfiança. I convido a cadascun de vosaltres a pensar en això: on és la teva esperança? Tu, tens una esperança viva o l’has segellat allí, o la tens dins un calaix com un record? Però, la teva esperança t’empeny a caminar o és un record romàntic com si fos quelcom que no existeix? On és la teva esperança, avui?

A la ment dels deixebles resta fixada una imatge: la creu. I allí ha acabat tot. Allí es concentrava el final de tot. Però poc després descobriran precisament en la creu un nou inici. Estimats germans i germanes, l’esperança de Déu brolla així, neix i reneix en els forats negres de les nostres expectatives decebudes; i aquesta, l’esperança veritable, en canvi, no decep mai. Pensem precisament en la creu: del terrible instrument de tortura Déu n’ha fet el signe més gran de l’amor. Aquella fusta de mort, convertida en arbre de la vida, ens recorda que els inicis de Déu comencen sovint en els nostres finals. Així ell estima obrar meravelles. Avui, per tant, mirem l’arbre de la creu per tal que brolli en nosaltres l’esperança: aquella virtut quotidiana, aquella virtut silenciosa, humil, però aquella virtut que ens manté drets, que ens ajuda a anar endavant. Sense esperança no es pot viure. Pensem: on és la meva esperança? Avui, mirem l’arbre de la creu perquè brolli en nosaltres l’esperança: per a ser guarits de la tristesa —quanta gent trista que hi ha—... A mi, quan podia anar pels carrers —ara no puc perquè no em deixen, però quan podia anar pels carrers en altres diòcesis—, m’agradava veure la mirada de la gent. Quantes mirades tristes! Gent trista, gent que parlava amb ella mateixa, gent que caminava només amb el telèfon, però sense pau, sense esperança. On és la teva esperança avui? Cal una mica d’esperança per a ser guarits de la tristesa de la qual estem malalts, per a ser guarits de l’amargura amb què contaminem l’Església i el món. Germans i germanes, mirem el Crucifix. I què hi veiem? Hi veiem Jesús despullat, Jesús desposseït, Jesús ferit, Jesús turmentat. És el final de tot? Allí hi ha la nostra esperança.

Comprenuem, doncs que en aquests dos aspectes reneix l'esperança que sembla morir. En primer lloc, veiem Jesús despullat: de fet, «després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus» (v. 35). Déu despullat: Ell que ho té tot es deixa privar de tot. Però aquella humiliació és el camí de la redempció. Déu venç així sobre les nostres aparences. A nosaltres, de fet, ens costa despullar-nos, dir la veritat: sempre intentem tapar la veritat perquè no ens agrada; ens revestim d'exterioritat que busquem i cuidem, amb màscares per a camuflar-nos i mostrar-nos millor del que som. És una mica com el costum del maquillatge: maquillatge interior, semblar millor que els altres... Pensem que l'important és ostentar, aparentar, per tal que els altres parlin bé de nosaltres. I ens guarnim d'aparences, de coses supèrflues; però així no trobem pau. Després el maquillatge se'n va i tu et mires al mirall amb la cara lletja que tens, però la vertadera, la que Déu estima, no aquella "maquillada". I Jesús despullat de tot ens recorda que l'esperança reneix dient la veritat sobre nosaltres —dir la veritat a un mateix—, deixant caure les falsedats, alliberant-nos de la convivència pacífica amb les nostres falsedats. A vegades, estem tan acostumats a dir-nos falsedats que convivim amb les falsedats com si fossin la veritat i acabem enverinant-nos amb les nostres falsedats. El que cal és tornar al cos, a allò essencial, a una vida senzilla, despullada de tantes coses inútils, que són succedanis d'esperança. Avui, quan tot és complex i hi ha el risc de perdre el fil, ens cal senzillesa, redescobrir el valor de la sobrietat, el valor de la renúncia, de netejar allò que contamina el cor i l'entristeix. Cadascun de nosaltres pot rumiar en alguna cosa inútil de la qual es pugui alliberar per a retrobar-se. Rumieu bé quantes coses inútils tenim. Aquí, fa quinze dies, a Santa Marta, on visc —que és un hotel per a molta gent— van fer córrer la veu que per a aquesta Setmana Santa seria bonic fer neteja de l'armari, treure'n el que tenim i no fem servir... No us podeu imaginar quina quantitat de coses! És bonic treure's de damunt les coses inútils. I això va ser per als pobres, per a la gent que en té necessitat. També nosaltres tenim moltes coses inútils dins del cor i fora del cor. Mireu dins el vostre armari: mireu-lo. Això és útil, això és inútil... i feu neteja. Mireu l'armari de l'ànima: quantes coses inútils tens, quantes il·lusions estúpides. Tornem a la senzillesa, a les coses veritables, que no necessiten maquillar-se. Aquest es un bon exercici!

Adrecem una segona mirada al Crucifix i veiem Jesús ferit. La creu mostra els claus que li travessen les mans i els peus, el costat obert. Però a les ferides del cos s'hi afegeixen les de l'ànima: quanta angoixa! Jesús està sol: traït, lliurat i renegat pels seus, els seus amics, també els seus deixebles, condemnat pel poder religiós i civil, excomunicat, Jesús sent fins i tot l'abandó de Déu (cf. v. 46). Damunt la creu hi apareix, a més, el motiu de la condemna, «Aquest és Jesús, el rei dels jueus» (v. 37). És una burla: ell, que havia fugit quan volien fer-lo rei (cf. Jn 7,25), és condemnat per haver-se fet rei; fins i tot sense haver comès crims és col·locat entre dos criminals i es prefereix el violent Barrabàs (cf. Mt 27,15-21). Jesús, en fi, està ferit en el cos i a l'ànima. Em pregunto: de quina manera ajuda això a la nostra esperança? Així, Jesús despullat, privat de tot, de tot, què diu això a la meva esperança? Com m'ajuda?

També nosaltres estem ferits: qui no ho està en la vida? I moltes vegades, amb ferides internes que amaguem per vergonya. Qui no porta les cicatrius de decisions passades, d'incomprensions, de dolors que resten dins i són difícils de superar? Però també de danys soferts, de paraules ofensives, de judicis inclements? Déu no amaga als nostres ulls les ferides que li han traspasat el cos i l'ànima. Les mostra per a fer-nos veure que per Pasqua es pot obrir un nou passatge: fer de les ferides pròpies focus de llum. "Però Santedat, no exagereu", em pot dir algú. No, és veritat: prova, prova. Intenta fer-ho. Pensa en les teves ferides, aquelles que tu només saps, que cadascú té amagades dins el cor. I mira el Senyor.

I veuràs, veuràs com d'aquelles ferides hi surten focus de llum. Jesús en la creu no recrimina, estima. Estima i perdona qui el fereix (cf. Lc 23,34). Així converteix el mal en bé, així converteix i transforma el dolor en amor.

Germans i germanes, el punt no és estar ferit una mica o molt per la vida, el punt és què fer amb les meves ferides. Les petites, les grans, les que deixaran una marca en el meu cos, en la meva ànima per sempre. Què faig jo amb les meves ferides? Què fas tu i tu amb les teves ferides? “No, Pare, jo no tinc ferides.” “Para atenció, pensa-hi dues vegades abans de dir això.” I et pregunto: què fas amb les teves ferides, les que només tu coneixes? Tu pots deixar que s’infectin de rancor, de tristesa, o pots unir-les amb les de Jesús, perquè també les meves llagues es tornin lluminoses. Penseu en quants joves no toleren les seves ferides i busquen en el suïcidi una via de salvació: avui, a les nostres ciutats, molts, molts joves que no veuen una sortida, que no tenen esperança i s’estimen més anar tirant amb la droga, amb l’oblit... pobrets. Penseu en ells. I tu, quina és la teva droga per a tapar les ferides? Les nostres ferides poden convertir-se en fonts d’esperança quan, en comptes de compadir-nos de nosaltres mateixos i amagar-les, eixuguem les llàgrimes dels altres; quan, en comptes de guardar rancor per allò que ens treuen, ens preocupem d’allò que els manca als altres; quan, en comptes de furgar en nosaltres mateixos, ens inclinem envers els qui sofreixen; quan, en comptes de tenir set d’amor per nosaltres, sadollem els qui ens necessiten. Perquè només si deixem de pensar en nosaltres mateixos, ens trobem. Però si continuem pensant en nosaltres mateixos ja no ens trobarem. I fent això —diu l’escriptura— la nostra ferida cicatritza ràpidament (cf. Is 58,8), i l’esperança floreix novament. Penseu: què puc fer pels altres? Estic ferit, estic ferit de pecat, estic ferit d’història, cadascú té la seva ferida. Què faig: em llepo les ferides així, tota la vida? O miro les ferides dels altres i vaig amb l’experiència ferida de la meva vida a guarir, a ajudar els altres? Aquest és el desafiament d’avui, per a tots vosaltres, per a cada un de nosaltres. Que el Senyor ens ajudi a tirar endavant.